

Arrest

nr. 120 769 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 4 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATTEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5delid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.05.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ongedateerde foto's: betrokkenen leggen meerdere ongedateerde foto's voor. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

-diverse verklaringen op eer door derden mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending opgeworpen van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie gezien zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen¹ legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

De beslissing d.d. 4.11.2013 stelt:

[...]

Inzake de ongedateerde foto 's

De bestreden beslissing stelt dat uit de ongedateerde foto's niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen en ze bijgevolg niet aanvaard kunnen als bewijs de duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster en haar vriend hebben er echter nooit bij stilgestaan dat het vermelden van data op foto's noodzakelijk zou zijn in het kader van een latere procedure.

Dit geldt eveneens voor de andere documenten.

Zij voldoen echter wél aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wonen zelfs reeds zeer geruime tijd samen. De attesten van woonst met historiek van verblijf zullen hangende de procedure nog worden neergelegd.

Onder stuk 3 voegt verzoekster nog een reeks foto's toe waaruit duidelijk de intieme relatie van verzoekster en haar vriend blijkt. Ze hebben toekomstplannen en hebben zelfs trouwplannen.

Inzake de verklaringen op eer van derden

De bestreden beslissing stelt dat een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden.

Eerst en vooral werden de identiteitsgegevens van diegenen die een verklaring op eer hebben opgemaakt duidelijk vermeld op de verklaringen. Deze verklaringen kunnen aldus wél op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst worden.

Bovendien zijn de betrokkenen welke een verklaring op eer hebben opgesteld op eerste verzoek bereid hierover meer informatie te komen verschaffen. Er werd hen dit echter nooit gevraagd. Doch, zij zijn nog steeds hiertoe bereid.

Verzoekster voegt onder stuk 4 nog bijkomende verklaringen van burens en vrienden met betrekking tot de duurzame en stabiele relatie tussen verzoekster en haar partner.

Besluit

De motivering in de bestreden beslissing laat te wensen over. Er wordt enkel gesteld dat de bijgebrachte documenten geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie vormen, onder meer. Er wordt geen bijkomend onderzoek verricht, er wordt geen verdere informatie gevraagd aan de derde personen welke een verklaring op eer hebben afgelegd.

Nochtans voldoet verzoekster wél aan de vereiste voorwaarden.

Bovendien is de motivering uit de bestreden beslissing niet evenredig aan het belang ervan voor verzoekster.

Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

Het leven van verzoekster speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.³ Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De Minister heeft niet verder geverifieerd, heeft niet de enige moeite gedaan enig onderzoek te voeren. Zij heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing genomen."

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft

de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster past haar theoretisch betoog niet toe op de motivering van de aangevochten beslissing en maakt dus geenszins duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In de mate overigens dat verzoekster nog stelt dat het centrum van haar belangen zich in België situeert en dat de motivering niet evenredig is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat zij een en ander niet verder toelicht, zodat zij haar grief niet aannemelijk maakt.

2.1.3. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Inzake de beoordeling van de ongedateerde foto's stelt verzoekster dat zij en haar vriend er nooit bij stil hebben gestaan dat het vermelden van data op foto's noodzakelijk zou zijn in het kader van een latere procedure. Met dit argument toont zij echter niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat *"Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag."* Het feit dat zij thans, onder stuk 3 nog een aantal foto's toevoegt kan geen soelaas bieden. Uit de aanvraag blijkt immers dat zij deze foto's niet heeft bijgebracht ten tijde van het indienen van haar aanvraag bij het bestuur, zodat zij deze foto's niet voor de eerste keer kan bijbrengen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Overigens, en ten overvloede, moet worden vastgesteld dat ook deze foto's niet gedateerd zijn. Wat betreft de aankondiging in het verzoekschrift dat hangende de procedure nog attesten van woonst met een historiek van verblijf zullen worden neergelegd kan de Raad volstaan met de vaststelling dat dit niet is gebeurd.

Wat betreft de verklaringen op eer van derden betreft doet verzoekster gelden dat de identiteitsgegevens van diegenen die een verklaring hebben opgemaakt duidelijk werden vermeld zodat deze dus wel kunnen worden getoetst op hun feitelijke en waarachtigheid. De betrokkenen zijn bovendien bereid om op eerste verzoek hierover meer informatie te verschaffen maar dit werd hen nooit gevraagd. Verzoekster stelt nog dat zij bijkomende verklaringen bij haar verzoekschrift voegt.

Verzoekster kan niet worden gevolgd: de verwerende partij heeft een ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van de elementen die worden bijgebracht om de aanvraag te rechtvaardigen. Het is niet kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat verklaringen op eer niet volstaan omdat de feitelijke en de waarachtigheid van hetgeen erin wordt verklaard niet kunnen worden getoetst. Dat de auteurs ervan kunnen worden gecontacteerd, zoals verzoekster stelt, doet daaraan geen afbreuk.

Wat betreft de bijkomende verklaringen kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor werd gesteld : met stukken die niet werden voorgelegd aan de verwerende partij kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.1.4. In de mate dat verzoekster verder in het algemeen stelt dat de verwerende partij geen bijkomend onderzoek heeft verricht en geen verdere informatie heeft gevraagd, is de Raad van oordeel dat zij volledig voorbijgaat aan het feit dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag, zoals *in casu*, bij de

aanvrager zelf ligt, die alle elementen moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Blijkens de bijlage 19ter werd verzoekster uitdrukkelijk verzocht om bewijzen bij te brengen van een stabiele en duurzame relatie. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij of derden niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

2.1.5. Het loutere feit, ten slotte, dat zij stelt wel te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden is niet van aard om de beoordeling van de elementen van de aanvraag als kennelijk onredelijk of in strijd met de stukken van het dossier aan te merken.

2.1.6. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen, zoals beschermd door artikel 8 *iuncto* artikel 12 van het EVRM.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het 'centrum van haar belangen' gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De partner van verzoekster woont in ons land, zij koesteren trouwplannen. Verzoekster spreekt één der landstalen, heeft in België gewerkt, haar familie woont in België, zij heeft hier Belgische vrienden. Kortom, haar hele leven speelt zich in België af.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoekster om haar partner hier in België achter te laten.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tót vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procédure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een 'tijdelijke verwijdering van het grondgebied', zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.2.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de

persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu, betreft het een geval waar de verzoeker om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Daargelaten de vraag of de gegevens in het dossier toelaten om gewag te maken van een privé- en gezinsleven zoals gevisieerd in artikel 8 van het EVRM, dient erop gewezen dat deze zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het privé- en gezinsleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoekster stelt een privé-leven te hebben in België en een partner die op Belgische grondgebied verblijft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg. Een eventuele inmenging *in casu* streeft minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM

opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

De bestreden beslissing strekt er voorts niet toe het privé- of gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 *EHRR* 228). Verder, wat haar vermeende privé-leven in België betreft, dient erop te worden gewezen dat zij haar visum lang verblijf kreeg in april 2010. Gelet op het feit dat zij tot die tijd in haar land van herkomst heeft verbleven -en dus veel langer dan de net geen vier jaar dat zij in België is- toont zij niet aan dat zij haar privé-leven niet daar zou kunnen verderzetten, temeer nu er in die omstandigheden mag van worden uitgegaan dat zij er nog een netwerk heeft.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107) en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht om te huwen zoals voorzien in artikel 12 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekster louter poneert dat zij en haar partner trouwplannen koesteren, zonder meer. Alleen al gelet op het feit dat zij zich terzake overgeeft aan een blote bewering, is een schending van artikel 12 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.4. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 of 12 van het EVRM een bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS